

Kedves Testvéreim!

Jóllehet, a református bibliaolvasó kalauz szerint mind az ószövetségi ige, mind az újszövetségi, sőt a zsoltárok könyvéből kijelölt szakasz is megfogta lelkemet, mégis ezek helyett más ígéről kívánok ígét hirdetni. Ennek oka az, hogy egy hét múlva Pápán evangelizációs alkalmakat fogok tartani, köztük erről az ígéről, és mindenképpen szeretném, hogy a mi gyülekezetünkben is elhangozzék ennek az ígének a magyarázata. Előbb azonban még a három mai ígéről hadd szóljak néhány szóban!

- Ami az ószövetségi ígét illeti, Ézsaiás arról szól, hogy az Isten népéhez tartozás egyetlen felétele az Ő parancsolatainak megtartása. Ez különösen azok számára jelentett örömhírt, akik szerettek volna részt venni az istentiszteleteken, de az akkori, ókori szabályok szerint nem lehetett. Részletezve, ezek a következők: a külföldiek nagy része, a nem zsidó pogányok, és a kasztrált eunuchok. Ez a teológia nagyon szemléletes mutatja azt, hogy Isten nem a vallási-vagy bármilyen egyéb hátteret vizsgálja, hanem a szívet. Ugyanakkor természetesen szó sincs arról, hogy eszerint bárki Isten népének tagja lehetne.
- Az újszövetségi ige a bűnbocsánatról szól, amelyik végtelenszer kell, hogy működjön. Jézus ezt érzékelteti a naponta hétszer kifejezéssel. Kálvin János zseniális magyarázattal mutat rá, hogy ez a megbocsátás kétféleképpen is értendő: Az egyik az, hogy a megbocsátásom a rosszra azzal fejeződik ki, hogy a jót továbbra sem vonom meg tőle. Itt nem szükséges a bűnbánat a vétkes részéről. A másíkfajta megbocsátás az, amikor a bűnbánót megígazult testvéremnek tekintem. Ez utóbbi nyilván akkor működik, ha előtte bocsánatot kér a vétkes fél.
- A harmadik bibliaolvasó kalauz szerinti mai napi ige az 50. zsoltár, amelyik az igaz istentiszteletéről szól. A zsoltáríró nagyon érzékletesen írja le, ahogyan az Úristen megszólal az istentiszteleten és azt mondja, hogy az áldozatoknak nem nagy a súlya, mert a lényeg a mögöttes érzés: hálaáldozat-e az áldozat? Ami pedig azokat illeti, akik kettős könyveléssel élnek: semmit sem érnek azok áldozatai.

Kedves testvéreim! Ezek után most már jöjjön az ígért igemagyarázat Márk evangéliumának végéről!

Mindenekelőtt számításba kell vennünk, hogy ez Jézus utolsó beszéde a tanítványaihoz. Krisztus feltámadásán már túl vagyunk. Jellemző módon Jézus itt újat már nem mond. Akkor mégis *mit helyezett utoljára tanítványai szívére?*

- Azt, hogy higgyenek benne? Miért tette volna? Ha addig ez nem történt meg, akkor már ezután sem igen lesz változás.
- Azt, hogy legyenek szociálisan érzékenyebbek? Ezt sem. Akik ő érte felvették a keresztet, hogy kövessék, azok aligha lesznek érzéketlenek mások felé. Itt jegyzem meg, hogy bármennyire is ezt sugallja napjaink korszellem, hogy a keresztyének legfőbb baja a szociális érzéketlenség a tiszta lelkű nem keresztyénekhez képest, ezzel ellentétben az, amit ma szociális hálónak hívunk, egy 100 százalékos keresztyén találmány. A keresztyéneken kívül sem a hitetleneknél, sem a más vallásúaknál közelítőleg sem látunk olyan szociális érzékenységet, mint a keresztyéneknél. Ez tény. Ettől még nem üdvözlünk, de az biztos, hogy ez nemcsak, hogy nem gyenge pontunk, hanem kifejezetten erősségünk. Jézus azonban nem ezt tartotta fontosnak a búcsúbeszédében hangsúlyozni.

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

- Mit is helyezzen Jézus végül tanítványai szívére? Egy nagy tanítást az emancipációs mozgalomról? Nők, gyermekek, társadalmilag elnyomottak végre kapjanak jogot? Nem tartotta fontosnak. Egy nagy tanítást a gender kérdésről? A szexualitásukban a többségtől eltérő irányultságúak méltóságának kivívását? Nem tartotta fontosnak. Egy nagy tanítást arról, hogy mi is lesz a halál után? Nem tartotta fontosnak.
- Mit kellett, hogy még mondjon Jézus? Dogmatikát, hogy végre szisztematikusan, rendszerezetten lássák a tanítványai az ő életét és lelki örökségét? Nem tartotta fontosnak.
- Buzdítást a szeretetről? Ezt a halála előtti szívszorongatóan szép úgynevezett főpapi imádságban már megtette.
- Vallásgyakorlati tanítást, hogy milyen legyen az igazi egyház? Legyen-e pápája, legyen-e temploma, milyen legyen a liturgia? Nem szólt ezekről Jézus semmit.

Mi marad akkor tehát? Kimaradt volna bármi is a feltámadás előtt jézus nagy tanításaiból? Nem. Egy dolog volt csak, ami az által, hogy a feltámadás bizonyosága alapján Jézus a Messiás, az Isten Fia volt, hátra volt. És ez az általa történő **világmisszióra való buzdítás**.

A Feltámadott Krisztus maga adott megbízást, ami szerint a mennybemenetele után is Ő jelenvaló Úrként munkálkodik isteni hatalmával. Neki adatott minden hatalom mennyen és földön. De ebben a hatalomban a tanítványai mindenhova elmenve tehát tegyenek tanítvánnyá minden népet. Hirdessék az evangéliumot!

Testvéreim! Az evangélium mindenekelőtt a Feltámadott Jézus maga. Ezt kell minden teremtménynek hirdetni. A „minden teremtmény” kifejezés az embervilágra értendő. Menjetek el szerte, vagyis találjátok meg az utat minden teremtményhez. Mindenkiel ismertetni kell Jézust, a Krisztust. Ezt minden teremtménynek hirdetni kell, vagyis azoknak is, akik úgymond idegenek, akik még csak nem is felebarátok, hogy dolgunk lenne velük. Mindenkinék. Az összes kontinensen élőknek. Azoknak is, akikhez nem szívesen mennénk. Mert – bocsásson meg a világ – de könnyű volt ott evangelizálni minden teremtménynek, ahol abból vélhetően gazdasági hasznot lehetett húzni, például a középkorban Amerikában, de mindjárt más a helyzet egy Észak-Koreával. Minden teremtménynek hirdessük az evangéliumot. Nem csak a bal szomszéd Klotild néninek, akinek jó természete van, hanem a jobb szomszéd Ubul bácsinak is, akinek rossz természete van.

Jézus azt kérte az utolsó tanításában, hogy mindenhova elmenve, minden egyes embernek hirdessék az evangéliumot az ő követői.

Érdemes egyébként belegondolni, hogy a „minden egyes teremtmény” kifejezésnél a Teremtőre gondolva ez azt jelenti, hogy ez az evangelizálás tulajdonképpen hívás visszatérésre a Teremtőhöz, az Újjáteremtőhöz.

Jézus azt kérte utolsó beszédében: hirdessétek az evangéliumot! Mi is az evangélium? Szó szerint azt jelenti: jó hír. Keresztyén teológiai értelemben ez Jézusra vonatkoztatva azt jelenti, hogy Jézus által Isten elhozta az ő isteni, kedves országát e világnak. Jézusban minden ember megragadhatja az üdvösséget. Jézus mindenkiel tudott és akart jót kezdeni. Jézus új, örök társadalmat hozott létre. Jézus a bűn és a halál hatalmát legyőzte és felszabadított minket ezek

átka alól. Jézus azt a hitet élte elénk, amelyik minden ember számára követhető, s amelyik nem puszta tan, hanem történés. Szabadító kapcsolat az Istennel, aki Jézus által mennyei apánk lett.

Mármost ezt az evangéliumot hirdetni kell. Máté evangéliuma szerint itt Jézus még hozzátette: tanítva őket... Hirdetni és tanítani. Mindkettőre együttesen van szükség. Tanítva kell hirdetni, és hirdetve kell tanítani.

Hogyan is kell hirdetni az evangéliumot? Nem erőszakosan. Erőszakkal a XX. századra csaknem az egész világ megismerte a keresztyénséget. De ez sajnos meg is látszik. Jobb lett volna, ha erőszak nélkül ismerte volna meg e világ a keresztyénséget. Akkor vélhetően már sokkal többen ismernék az evangéliumot és lennének Jézus követői. Az evangelizálás nem Jézus erőltetése másra. Az evangelizálás azt jelenti: nem érdemeink miatt, de van egy olyan küldetésünk, amit csak mi, keresztyének mondhatunk el, vagy mi élhetjük e világ elé. Van egy olyan Krisztusunk, akihez hasonló semmilyen más vallásban nincs. Van egy olyan küldetésünk, amivel a történelemben a cselekvő Isten munkáját látjuk. Itt jegyzem meg, hogy amikor ennek alapján Európa lineáris, előre haladó történelemszemléletben kezdett el gondolkodni, míg ez eredetileg keresztyén alapon az üdv történetet jelentette, a cselekvő Isten történelmét, ahol az ő ígéretei beteljesednek, addig ez később már az erkölcsileg fejlődő világba vetett hitet jelentette, majd a két világháború kudarca után az egyre kényelmesebb életet élő emberiség gazdasági fejlődését. Végzetes torzulás.

Az evangélium hirdetése azt jelenti, hogy olyan hírnek vagyunk a hírnökei, amit ez a világ nem ismer. Persze nagyképűen azt hirdeti, hogy ismeri, sőt már túl is lépett rajta, de nem ismeri és sehol nincs abban, hogy Jézust túllépné. Semmiben sem. Nyilván. Nekünk hirdetnünk kell Jézust, mert a világ nem ismeri, és mert máig sincs más megváltója ennek a világnak, csak Jézus. A világ pedig nyögések közepette sóvárogva várja az istenfiak megjelenését. Hirdetnünk kell az örömhírt, mert rajtunk kívül senki nem fogja hirdetni. És hirdetnünk kell, mert amit evangéliumként, isteni örömhírként próbál e világ a széles néptömegre rásózni, az minden, csak nem evangélium. Hirdetnünk kell az isteni örömhírt, mert e nélkül milyen isteni parancsra éljen e világ? Hirdetnünk kell, mert akkor, amikor már semmi nem szent és minden nyilvánosságra kerül, a legtöbb ember előtt szemérmesen elhallgatták a keresztyének Jézus életét, éppen az evangéliumot. Hirdetnünk kell, mert életünk vagy Istent dicsőítő élet, vagy pedig magunkat dicsőítő. E világ éppen elég magát dicsőítő embert lát már. Ideje van már olyan keresztyénekké válnunk, akik az életükkel, beszédeikkel, jócselekedeteikkel Istenre irányítják a figyelmet. Testvéreim! Ki fog ebben az istentelen világban isteni jóhírt, megbocsátást, szeretetet, törvényt, útmutatást, örök életet hirdetni-kínálni, ha nem mi, keresztyének?

Jézus ezt kérte végső kérésében a tanítványaitól: Menjetek el szerte az egész világba, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!

Ámen.